

FABRIKA W17

Zpravodaj Wolkrova Prostějova

Úvodník

Úvodník o Úvodním Úterý

Soukolí Wolkráče se včera pomalu dalo do pohybu. Okolo oběda si občané Prostějova podávali na magistrátu dveře s účastníky festivalu, se kterými se budou chtít nechtě do konce týdne dělit o své město. Hotely, penziony a ubytovny praskají ve švech. Nebyly opomenuty zahajovací rituály. Primátor předal symbolický klíč od městských bran, Chůdivadlo sehrálo povedenou taškařici a prostějovští ochotníci uvítali festival svým činoherním umem. Porotci se pomalu začali sjíždět. První prostějovskou noc nemohl otevřít nikdo jiný než básník. Krchovský na rozdíl od Wolкера nezemřel „mlád dvacet čtyři let“, o to více měl času (a stále má) zabývat se smrtí. Dramaturgie Wolkerova Prostějova nás hned na začátku nutí se zamyslet nad konečností – a do důsledku vzato nejen tou svou vlastní, ale i tou naší společnou – tedy nad dočasností svátku poezie. Dnes je středa a nejpozději v neděli ráno pojedete domů. To znamená, že se nanejvýš čtyřikrát vyspíte a je po všem. Carpe diem.

-ksy-

Co se proslýchá

HOP HOP

Krokodýl

Adaptace groteskní povídky F. M. Dostojevského, kde se v metafoře člověka spolknutého krokodýlem ukazuje na to, jak je ve všem třeba dbát na „ekonomický princip“. Inscenace má rychlý spád a bohatou výtvarnou a hudební složku.

ZHASNI!

Koho vypijou lišky

Adaptace novely Lidmili Kábrtové, která je rozvedená do krátkých podkapitol, připomínajících spíše básně v próze. Souboru se povedlo na jevišti zpřítomnit minimalismus předlohy a najít vhodný divadelní klíč pro její subtilnost a náznakovost.

-2-

Citát pro dnešní den

”Jsem rád, že tady nemusím recitovat.”

J. H. Krchovský

Čím se bude letošní Wolkráč lišit od předchozích a čím bude naopak stejný?

Z pohledu Artamy – Ivy Lubinové

Co bude nové?

-redakce zpravodaje

-Jana Trojanová a Braňo Mazúch v roli lektorů

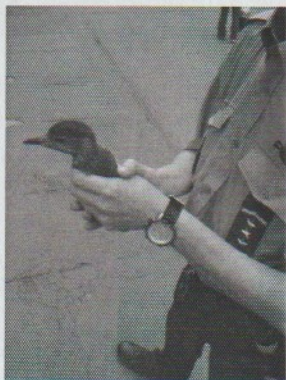
-podoba rozborového semináře pro první kategorii

Co zůstává při starém?

-pořadatelé

-chuť vidět a slyšet všechno, co je na WP k vidění a slyšení

-akutní nedostatek spánku – ať dělám, co dělám, vždycky se po cestě do hajan s někým zakecám

ProstěRoh

Člověk

Člověk se projde. Člověk kouká.

Člověk si všimne. Člověk vyfotí.

Roh. Zákoutí. Detail. Detail...

Vy

Chodte. Koukejte. Všimněte si.

Fotěte. Rohy. Zákoutí. Details.

Tepelné mosty.

My

Vybereme. Otiskneme.

Odměňíme.

Vybraní jedinci budou po zásluze odměněni. Příspěvky noste do redakce v Duze, nebo zašlejte: kuncl.ma@gmail.com
Své rohy najdete v příštím díle.

-zlom-

Seminář práce s hlasem (bez hlasu) Evy Spoustové

Je úterý 13.00 a kromě mě (který se tam vydal na výzvědy) a Evy Spoustové se tou dobou v Červeném salóncu (tak se totiž ta secesně dekorovaná místnost v neméně secesním Národním domě jmenuje) vyskytují zatím pouze první tři seminaristé. Dva z nich, přesněji řečeno dvě z nich, jsou, jak z jejich rozhovoru brzy pochopím, přes své mládí už staré mazačky, neboť se semináře s Evou Spoustovou účastní již podruhé. Proč se rozhodly si tuto zkušenost zopakovat? To mi samy později objasnily. Nejdřív jsme ale museli počkat na zbytek. Aby Eva vyplnila čekání na opozdilce, vytahuje hřebeny a papíry a vybízí nás, abychom na ně začali hrát. Děvčata po chvíli vzpomínání umně zanotují *Dú Valaši dú-ú*. „Holky, vy už to umíte?“ zareaguje překvapeně Eva, „ale to já vám nemám co nabídnout, když už umíte na hřeben!“ Brzy se však samozřejmě ukáže, že to není tak docela pravda. Během tří hodin toho nabídla skutečně vrchovatě.

O několik minut později se přitrousla zhruba desítka dalších seminaristů. „První dny si budete všichni myslet, že jsem zbláznila. Nebudeme totiž vůbec pracovat s hlasem,“ připravuje Eva účastníky na průběh semináře *Práce s hlasem*. Hned na to účastníkům zadává úkol – mají se během omezeného času pokusit toho co nejvíce dozvědět o jednom člověku, kterého ve skupině nejméně znají. Seminaristé se během dvakrát tří minut zvědavě ptají či otevřeně vyzpovídávají. Následně lektorka každého nechává, aby toho druhého (zkoumaného) představil pro ostatní. Během tohoto cvičení se zabývá dvě mouchy jednou ranou. Jednak se dovídáme, že se dnes na seminář sešla opravdu zajímavá partička (krom víceméně očekávatelné účasti několika tu více tu méně ostřílených recitátorů a divadelníků se zde například potkal bývalý fotbalový hráč za Baník Ostrava, který nyní pracuje jako pedagog na vysoké škole s pilotem Boeingu momentálně v důchodu). Zároveň je podrobována zkoumání i samotná komunikace. Eva účastníky předem upozornila, ať mají oči otevřené. Tedy ať se nesoustředí nejen na to, co se říká, ale i ať pozorně sledují, co se děje za slovy. Těla seminaristů reagují různě, když dotyčný popisuje druhého a když je sám popisován. Seminaristé se potýkají s upřenou pozorností celé skupiny, která je na ně v tu konkrétní chvíli najednou upřena.

To už se ale seminář posouvá dál. „Mám ještě jedno drsný cvičení. My si ty drsnáry vybereme hned na začátku, a pak už to bude dobrý,“ upozorňuje Eva. Nejprve skupinu rozdělí na dvě části a jedné zadá, aby vyprávěla zajímavý nebo vtipný příběh, a té druhé tajně nakáže, aby té první kladla během jejich povídání různé překážky (aby jim okázale dávala najevo svůj nezáměr). Seminaristé jsou v tu chvíli sami sobě pokusnými králiky. Řečníci se zasekávají, někteří bojují o pozornost, jiní to vzdávají, protože jim dochází slova. Někdo tuší, že na něj byla ušitá bouda, někdo to neprohlédne. Všem ale citelně chybí sebezpotvrzení, na kterém jsme tak závislí. Máme potřebu dělat věci správně a dobře, abychom byli chváleni. Přichází na řadu citát: „Odměna za to být hodný je deprese.“

Eva rozdává sešity s pejsky (jiné prý neměli) a seminaristé si dělají poznámky. Než se s takovým seminaristou začne skutečně pracovat, je třeba ho poněkud přeprogramovat – ujistit ho v tom, co dělá, a srovnat mu držení těla. Neboli, dostat je opět na bod nula. V sešitě to vypadá asi takhle: ~~Problém~~ Téma k řešení ~~Dobry a špatny~~ Zralý a nezralý. „Můžete si říct tisíckrát *má má máma malou zahrádku*, ale když nebudete tam uvnitř v klidu, je vám to k ničemu,“ dodává Eva. Poté, co jsme si pohráli s několika slovy, přichází na řadu naše tělo. Nezasvěcení teď možná nebudou přesně vědět, o čem je řeč, ale takový správný postoj v zásadě spočívá v lyžácích, větrníku, betonech od dopravních značek a podprdě malé mořské víly Ariely (napovím jen, že to jsou mnemotechnické pomůcky).

Na závěr přidávám krátký rozhovor se seminaristy a seminaristkami.

- Já: Co vás motivovalo, abyste se na seminář Evy Spoustové přihlásily podruhé?
X: Mě ten seminář loni moc bavil. Chtěla jsem si to zopakovat a zjistit, jestli se naučím něco nového. A taky se dozvědět, jestli to, co jsem se naučila, opravdu umím.
Y: Mě zajímalo, v čem to bude jiné s jinými lidma v jiné skupině. Dnes jsem se hodně rozpomínala. Říkala jsem si: „Aha! To už jsme dělali, ale teď nevím, jak to dopadne.“
X^A: Eva reaguje na to, že jsme tu podruhé. Vkládá nové věci.

- Já: Vzpomenete si na to, co vám tento seminář dal před rokem? Změnilo Vám to život?
- X: Třeba to sezení, to pro mě bylo zásadní. A to dýchání pro mě bylo důležité. Spolužačkám se někdy pokouším pomoci. Studuji na dějinách umění, ale když máme nějakou prezentaci, tak jim pomáhám se uvolnit.
- Y: Taky se zabývám tím dýcháním, před zkouškou nebo před reportáží. Správné sezení moc nedodržuji, ale snažím se.
- Já: Jaké jsou tvé první dojmy ze semináře?
- Z: Dovídám se spoustu věcí, které jsem nevěděla, i když jsem studovala operní zpěv a baví mě to.
- Ž: Jsem mile překvapena. Dnes, když jsem přijela, jsem byla hrozně unavená, ještě se necítím plně aklimatizována. Bála jsem se cizího kolektivu a své únavy. Teď ale musím říct, že jsem sice pořád unavená, ale příjemně. Už teď se těším na zítřek. Jsem nabuzená dozvídat se víc.

A že je na co se těšit. Tématem středečního semináře bude tělesné centrum a pánevní dno a heslo bude znít: „Možek je v prdeli.“

-ksy-

Eva Spoustová - konečně zastížena fotografem.

Čím se bude letošní Wolkráč lišit od předchozích a čím bude naopak stejný?

Z pohledu šamanky festivalu – Evy Spoustové

Letošní Wolkráč bude obklíčen světovými úzkostmi a převážně neverbalizovanými úzkostmi většiny z nás, které částečně vyplývají z těch verbalizovaných i neverbalizovaných a jen tušených velkých světových úzkostí kolem. Takže je přímá, že se můžeme zabývat něčím, co nás na chvíli ze součtu těch úzkosti vytáhne.

Rozhovor s paní vrátnou vrahovické ubytovny

Dobrý den, mohu poprosit o jeden krátký rozhovor?

Ne ne ne. To ne. Určitě ne. Já nemám čas.

Jenom pár otázek...

Ne, to fakt ne. Kluci fakt ne. To nejde. Já nemám čas.

Ale vždyť... Tak jenom jednu otázku.

Ne, kdepak. Já musím dávat pozor. Co kdyby někdo přišel, když se tady budu vybavovat? Hele ona večer přijde Aneta, ta je mladá, tak to zkuste s ní. V šest se střídáme. Já fakt nemám čas.

Děkujeme za rozhovor.

-vim-

A co to vlastně je, kde se spí?

Jedná se o ubytovací zařízení sdružení *Schola service*, které poskytuje nástavbové vzdělávání, pedagogickým pracovníkům. To jsou paradoxy, pane Vaněk. V budově se nalézá 82 lůžek.¹ Fungují celoročně a poskytují dlouhodobé ubytování - smluvní pronájem na půlroční smlouvu. Můžete si tam i vyprat prádlo, či se ubytovat se zvířaty.² No nekup to!

-jam-

Vrahovice

Každá přehlídka má svojí mytologii. To je to, z čeho tak dobře těží festivalové Zpravodaje. Zkuste třeba na Jiráskově Hronově říct slova *Císař, Triton, Kámen* atd. a budete se divit, jak pouhé vypuštění slova do prostoru okamžitě vzbudí vlnu nenadálého „Nojo, Kámen!“ a následnou diskusi na to téma, s kterou si vystačíte půlku večera. Ještě lépe tato kouzelná slova fungují, když se třeba půl roku po přehlídce náhodou potkáte s někým, koho jste tam jen tak zběžně poznali. To setkání vám dělá radost, ale nemáte s tím člověkem úplně tolik společného, aby bylo o čem se bavit. Pak jsou tato slova jako první po ruce: „Pamatuješ, jak jsme tenkrát v Tritonu...“ A zkuste v souvislosti s Wolkrovým Prostějovem říct slovo Vrahovice.¹

Vrahovice jsou jistota. Ať už jste ubytováni kdekoli, ať už jste tu oficiálně nebo načerno, můžete si být jisti, že Vrahovice tu vždycky budou a téměř jisti, že tam jednou za čas taky skončíte. Víte ale, že to tak letos vůbec nemuselo být? Článek R.I.P. Vrahovice už byl rozepsaný... V dnešní době, době dynamiky a ztráty jistot, kdy se všechno mění, státy vznikají a zanikají stejně rychle jako vztahy čtenářů Bravíčka, jsme mohli přijít i o Vrahovice. Naší legendu, na kterou sice všichni nadáváme, ale kdyby jich nebylo, nebylo by se ani o čem bavit. Nadávat bychom museli zase jenom na prezidenta. A šáhněte do paměti, kolik zážitků byste nezažili, nebýt právě vrahovického Schola servisu? A to právě těch zážitků extrémních, výstředních, na které se nezapomíná? Anebo byste je třeba zažili, ale ne v tak stylových kulisách a třeba by potom ani nestály za řeč.

-jam-

Nejvíc mi utkvěly židle na balkóně, na který jsem se snažil sedat, abych si v po ránu poklidu zakouřil. A všechny tři se pode mnou postupně podlomily a já sednul zadkem na zem. To bylo moc krásný.

Jarek Jurečka

Myslím, že Vrahovice jako celek jsou obrovským zážitkem, už jenom se tam dostat tím děsivým podchodem. Ne, že bych měl nějaký problém s jakoukoli jednotlivou národnostní menšinou, ale člověka to zaskočí.

Václav Kallous

-Podle mě tam bydlej Vrahouni a co jsme slyšeli, dá se tam domluvit velkým spektrem jazyků.

-Dávají tam prý dobrou noc v několika jazycích.

Soubor Alterna poetika

Jak Vítek Malota musel spát ve skříni...

Zážitky s Vojtou Rudolfem...ty jsou nepublikovatelné.

Deset lidí v pokoji, ve kterém jsem spala.

Terka Jelínková

Jednou jsem tam byla a úspěšně jsem se z toho pak vyvlíkla. Málem mi tam ti ostatní obyvatelé (jako né členové WP) ukradli kufr. Prostě mi ho odnášeli pryč, jako by se nechumelilo. Já začala strašně křičet a prosit. A oni byli asi slušní. Jak se to vezme. Asi se báli vysoký blondýny.

Eva Hadravová

Snídaně ve čtyři ráno na chodbě. Dělalí jsme si tam čínskou polívku do nějaké nádoby – z lustru to asi bylo.

Leňa Benešová

1 Srovnej i „Jiráskův Hronov – Zbečnick“ *pozn.pot.red*

1 Většinou tak jedno lůžko na tři osoby. *pozn.pot.red*

2 Otázka, zvířata jakého druhu by to měla být. *pozn.pot.red*

Letos jsem tam zabloudila. Vzala jsem dva kluky, že je tam dovedu. Jeli jsme autobusem a šli jsme na úplně druhou stranu. Půl hodiny jsme šli, říkám: „jó to poznávám, to je ten most.“ Pak už jsem to přestala poznávat „sakra, jak to mám přiznat?“ Došli jsme, až ke kostelu. A ponaučení bylo: „nikdy nevěř holce, kterou potkáš na ulici.“

Terka Jelínková

Hrozně rezavá voda. Krápník ze záchoda – normálně tam roste krápník nahoře, jakože stagmit, stalagtit, stalagmat, jeden z těch tří.

Reno Klug

Když jsme přišli na pokoj, kde byly cizí ručníky, cizí trenýrky i žiletky, střepy po celém pokoji, sprchové gely použité, tak jsme tam radši moc nebyly. Vždycky, když jsme se vraceli, tak jsme viděli za ten festival tak tři, čtyři vostrý bitky za bílýho dne. Dvakrát policajti. Věci lítaj z oken. Je to daleko. Pňjde mi nebezpečný tam večer jít, zvlášt' pro ty mladší. Když někdo Vrahovice nezná a jede sem napoprve s nějakou učitelkou, tak to musí být docela šok. Pak jsme si teda i stěžovali té paní.

Anička Bahnerová

Nejlepší bylo, když jsem si před dvěma lety myslel, že mě tam Klára Jirovská načerno protáhne. Tak jsme tam šli asi v jedenáct a paní na vrátnici úplně na konci rozhovoru řekla: „A kdo je tady ta třetí slečna?“ A Milan Peroutka mě pohotově objal: „No, my se máme rádi.“ A ta paní na to: „Tak na hodinu!“ Pak jsem si to zaplatila.

Terka Jelínková²

Monitorovaný telefonát se dvěma znalkyněmi Vrahovic, které tam nikdy nebyly (Dává odpověď i na otázku vzniku názvu Vrahovic)

Jak jistě víš, Vrahovice jsou prostějovská legenda, co bys nám o nich mohla říct?

Slečna Monča Němečková: Mohla bych říci toliko - vede tam velice příjemná cesta takovým lipovým hájem. V tuto roční dobu to tam velice příjemně voní. Jsou tam samozřejmě velice milí lidé, doporučuji navštívit tuto oblast prostějovska.

Co myslíš, takový účastník WP, když se dozví, že je ubytován ve Vrahovicích, měl nebo neměl by mít radost?

Já myslím, že by rozhodně měl mít radost. Může být postupem času poněkud zaražen, ale rozhodně by si to měl užít, má-li šanci navštívit Vrahovice, neboť já jsem tu již po druhé a zatím jsem tolik štěstí neměla.

Vzpomínáš si na zážitky, které by ti nějaký účastník zprostředkoval?

Slečna Katka Prášilová: Já osobně jsem tady za slečnu Moniku, která utíkala čúrat. Nicméně mám známého, a ten z Vrahovic příhodu má. Ono už je to tedy dávno. Slyšela jsem něco málo o tom, že název té vesnice není samozřejmě jen tak vycucaný z prstu. Konec konců ten název není nikterak starověký, středověký, vlastně ani novověký, protože funguje jen nějakých dvacet let. Pochází z doby Wolkrova Prostějova, kdy se jednou v noci vypravovala skupinka podnapilých recitátorů spát a došla z nich jen polovina. Tím myslím, že z každého z nich došla polovina. To je přesně ta historka z Vrahovic.¹

A jsi schopná najít na Vrahovicích nějaká pozitiva?

Dá se tam spát. Zadarmo.

-ksy-

2 Terka Jelínková se činila. Vojta Rudolf by moh' vyprávět. *pozn.pot. red.*

1 „Název obce Vrahovice pochází ze slova VRAH, které v staročeštině označovalo nepřítel.“ doc. PhDr. František Kopečný, DrSc. – šarlatán. *pozn. pot.red*

Rozhovor s J.H.K.

Jakejkoli snesitelnej pocit

Rozhovor s Jiřím Háskem Krchovským

Jaký to je, dělat rozhovor těsně před koncertem?

Já se většinou vyhýbám všem rozhovorům a před koncertem většinou přijedeme pozdě a není opravdu čas. A po koncertě už taky není čas.

Vy jste osoba, která kolem sebe má nějaký kult, určitě to cítíte.

Ne. Já trávím týdny o samotě s kočkama ve svém vyhnanství, takže tam žádný kult nepocituju.

Ani když se občas potkáte z lidma, nemáte dojem že na vás rovnou koukají jako na nějakého ...mystického básníka?

I kdyby, tak to moc nevnímám, protože v těch všedních dnech mě ti spoluobčani, které potkávám, vyvedou z jakýchkoli iluzí.

O Wolkrově Prostějově něco víte?

Vím, že to trvá po léta. Nevěděl jsem, že budeme mít čest hrát v tomhle úžasném prostředí. Kotěřův dům i to úžasný náměstí znám. Samozřejmě znám Wolkera i jeho tragické osud, i část jeho poezie znám. Ale festival, jako většina festivalů, který se vztahují k poezii, mě odjakživa poněkud mýjely, poněvadž jsem je nikdy úplně nepochopil. Pro mě poezie odjakživa byla a je intimní, osobní záležitostí a ne věcí masových přehlídek, konfrontací, nedejbože soutěží. Ale je to bohužel počín.

Myslíte si, že vůbec jde skrze nějaký cizí text, který člověk sám nenapsal vyjádřit vlastní, niterný, opravdový pocit?

Když se do toho někdo umí vcítit, nebo si to aspoň myslí, tak závisí na míře přesvědčivosti. Co je platný, když to přečte autor autenticky a blbě, případně ještě s vadou řeči, což někteří mívají a o to radši se nechávají poslouchat. Ale záleží na míře přesvědčivosti, i když to podá přesvědčivě někdo, kdo obsah toho textu nezažil.

Když se chytíme té přesvědčivosti a pravdivosti – co to je ten pravdivý pocit, co je „nepóza“, kde se v člověku dá najít opravdovost?

To je subtilní hranice, která se prolíná z jednoho pólu na druhý. Kolikrát i ta póza může být ve výsledku pravdivá, to se vůbec nevylučuje. Podobně jako maska, s kterou člověk žije, mu časem přiroste natolik, že už přestává být pózou a je vlastně obrazem nositele té masky.

Ale s tím, jestli někdo může cizí text podat... To, co jsem řekl, samozřejmě platí obecně. Ale já osobně... Minulý týden jsme hráli na nedožitých padesátinách Filipa Topola, stejně jako loni (je to zhruba i výročí jeho skonu). Minulý ročník byl první a my to vzali, protože jsme tehdy neměli moc nabídek a každá nabídka dobrá (každá ne). Zadání bylo: asi čtyřicet minut svých věcí a jedna od Filipa Topola. Já samozřejmě kvůli sobě vybral tu nejjednodušší - *Hospoda* – což napsal jeho brácha, kterého samozřejmě taky dobře znám. A mně prostě cizí slova – byť dávných kamarádu – nešla přes rty a ještě jsem se nemohl věnovat kytaře, tak se toho nakonec ujal Pavel Zajíček z DG307, jako host. Já ten text nenapsal, a přestože tam není nic, co by nějak kolidovalo s mým životním zážitkem (taky jsem zažil ráno v hospodě – ostatně, i s tím Filipem) tak jsem ho prostě rád nechal někomu jinému.

Začal jste mluvit o básnících jako Filip Topol nebo i sám Wolker. Řekněte, s čím tak nejvíc souzníte.

No, co se týče Wolkera, tak dojemnej je už ten jeho epitaf, kterej možná zmíním i na koncertě, jestli nezapomenu. A jeho tragické osud, smutnej. Pro moje pojetí světa a utrpení z něj (tu sladký, tu nesnesitelný) souzní třeba, že muž tady na světě vždycky dvě lásky má proč jednu zabít, na druhou umírá? Tuhle ambivalenci, dualitu mám ve svých básničkách myslím taky celkem často.

Co pro vás poezie znamená?

To nevím, nemůžu říct.

Zabýváte se jí celý život.

Já si něco píšu, a že bych si někdy vzal blok a řekl – teď se budu věnovat poezii, to ne. Když píšu, tak je to období, kdy je to pro mě potřebou. Pak je i období, klidně několik let, kdy nepíšu nic.

Odkad' to jde? Nějak zvenku nebo zhluboka z vás?

Jde to ze mě, přes něco zpátky do mě a na papír zase ze mě. Ale kolikrát se mi stane a bývá to u těch nejlepších básní (při vší skromnosti), kdy si připadám jen jako medium a něco zapisuju. Jako by to někde

bylo už hotový.

Když bychom se v téhle souvislosti měli bavit o Bohu...tak předpokládám, že byste řekl ne.

Často a čím dál tím častěji se slovo Bůh vyskytuje v mých básních. Ale nechci ho nějak definovat – ty básně kde se slovo Bůh vyskytuje, jsou pro mě polemika s vyšší mocí, někdy s osudem, nadčasovějma věcmi, prostě s tím řádem, který řídí život na tomhle světě.

Takže vy jste vždycky vůči němu navzdory?

Ale né, někdy jsem pokornej. Protože co mi zbývá, to je zbytečný vzdorovat. Občas se naseru, ale to už je marný. Prohranej boj předem.

Proč to vlastně zhudebňovat? Co to tomu dá a ubere?

To je otázka pro jiný. Někdo to vítá, někomu je to překážkou. Víc teda slyším pozitiva, i když negativa taky jsou, zvlášť když jsme začínali, poněvadž začátky byly krušný. Ale já se do toho nehrnul, protože kdybych chtěl mít kapelu, tak bych si jí asi založil dřív než bezmála ve svých padesáti. Dostal jsem nabídku od Marka Brodského, kterej dělal tenkrát produkci, že když se mi nelíbí, jak mi ostatní kurví moje věci, ať si to teda pojmu sám. On znal nějaké moje starší zhudebněné věci, více méně takový folkový pobroukávání a líbilo se mu to. Tak se o všechno postaral, jen ať si seženu kamarády muzikanty. Ty jsem sehnal, šli do toho rádi, ale pod tou podmínkou, že jsou muzikanti a že chtějí hrát i dál.

Ty jsou asi většinou z undergroundu?

Bez výjimky. Moji spolustolovníci a kámoši z devatenácti, dvaceti. Kromě mladýho, kterej se aklimatizoval velice dobře.

Je dneska ještě nějaký underground?

Takovejhle residuální nebo je tak dobře under, že o něm nevím. Myslím, že v tom původním slova smyslu asi ne, protože čemu vzdorovat, když se dneska smí skoro všechno, bohudík.

Když jsme se bavili o těch vzorech literárních, tak co ty hudební.

Většinou neposlouchám nic. Mám rád starej českej underground, to co nás s jedním kámošem vlastně spojilo – Plastici, DG307... Stejně tak jsem schopen poslouchat vážnou hudbu, jako si občas z perverzní záliby pustím i country.

Jaký je rozdíl to interpretovat hudebně oproti třeba autorskému čtení?

Samozřejmě je to úplně jiná poloha.

A dává vám to víc?

Jak kdy, někdy je to utrpení. Pro mě, pro posluchače i pro kolegy a někdy je to naopak strašně očištný a udělá mi to takovej duševní klystýr.

Ti posluchači jsou asi taky jiní. Žádají od toho něco jiného, než když pozorně poslouchají na autorském čtení.

To já taky nemůžu posoudit. Já jsem plachej člověk a většinou, když chci bejt na veřejnosti, tak musím vypnout a nemyslet na ty lidi.

Jaký pocit nejčastěji pociťujete?

Úzkost.

A jaký pocit nejvíc obdivujete a přijde vám nejčistší?

Jakejkoli snesitelněj pocit.

Když se můžu nadechnout a říct si: „Vždyť mi je vlastně dobře, na co skuhrám.“

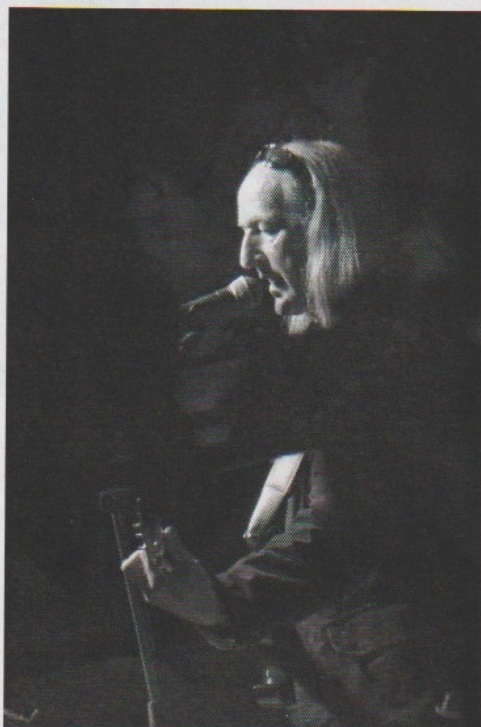
Vyvíjí se nějak pocit vašich básní? Pozorujete se?

Nemůžu posoudit. Já se pozoruju v jednom kuse, ale ne v zrcadle. Spíš můj stav, jak mi je a jestli to ještě vydržím.

Odkud kam vede vaše cesta?

To se musíte zeptat Toho, o kterým jste před chvílí mluvil.

-jam-

Ulice
(rap na dobré ráno)

Zase v tom
kráčím směle
žádný shon
tak osaměle

J. B. PECKY

Koleje se sbíhají
od ničeho nikam
noční ticha šeptají
že prostějovsky vznikám

JÉ BÉ PECKY

Ježci žijí v umění
a zdá se, že skvěle
nejspíš skončím umělý
než zas bude neděle

JEBE PECKY
chci vás všechny
přivítat tady

...
ahoj

-vim-

Čím se bude letošní Wolkráč lišit od předchozích a čím bude naopak stejný?

Z pohledu účastníka – Evy Hadravové

Stejný ať je pivo u Ječmínka a počasí. Jiný – ať se mi to tu konečně povede, protože já to tu vždycky strašně zvržu.¹ Jinej bude zpravodaj. Jó a na každéj Prostějov si beru běžecký úbor a ještě jsem si nikdy nezaběhala. Takže to je výzva...

1 Ať žije Aleš Vrzák! *pozn.pot.red*

Polemika

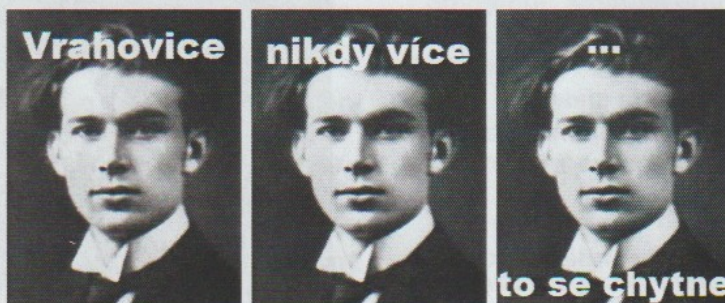
Martin Kuncl, student architektury, náš grafik, polemizoval s úvodníkem. Řekl, že ze strusky se toho už moc nesleje. Šéfredaktor Jan Mrázek mu odpověděl, že to je metafora.

Šéfredaktor má vždycky pravdu, i kdyby studoval pedák!

Vysvětlení

Pot. red. znamená Potutelný redaktor. Šéf říkal, že má bejt vtipnej.

Jiříkovo vidění

Slovosledi – storytelling

Vše je jen příběh. Dá se vyprávět, gradovat, formovat a po nějakém čase třeba i pozměnit, hodí-li se nám to. Pakliže jsme ovšem obklopeni příběhy, spojujícími se do jednoho, velkého, životního, je na místě ono slovo „jen“? Vždyť nebýt příběhů, nebylo by vyprávění, nebylo by napětí, byli bychom tak nějak poloviční.

Nejde jen o prostou potřebu lidského pokolení vyprávět příběhy své a svých předků. Chcete-li se přesvědčit (ať už jde o jakékoli počínání) musíte být pravdiví, vyprávět pravdivě. Jenomže příběhy se začaly krátit. Od dlouhých večerních hovorů a ruských románů jsme se dostali k útržkovitým elektronickým zprávám, jimž chybí být jen základ umu, který dříve znamenal to samé, co nejskvělejší sportovní výkony.

A chybí nám to. Upřímnost. Vlastně by bylo třeba začít z gruntu. Znovu se naučit vyprávět. Když se v roce 2010 Barbora Schneiderová poprvé seznámila se Storytellingem, síla vyprávění příběhu jí okouzila natolik, že s ním seznámila i své přátele a konečně v roce 2012 vzniká storytellingový soubor Slovosledi. Ten hned při svém založení nazkoušel představení Všichni Teigeho muži.

Herci v této autorské inscenaci přestávají hrát a stávají se vypravěči příběhů, navrací se tak k samotnému prapočátku divadla. Významné postavy 20. let 20. století vypráví formou monologu ten svůj. Proto se usadte a nechte se infikovat poetismem.

Z anotace o představení:

Mondénní a neodolatelná asonance se snoubí s metaforou, tím galantním světákem. Když zazvoní třicet budíků, probouzí se umění života – poetismus a všichni jeho muži. Jací vlastně byli?

„Na tváň lehký žal, hluboký v srdci smích.“

Možná tvořili denně a nebo jen na cestách. Psali si básně tužkou na hospodské účtenky nebo jen perem v poklidu své pracovny. Ženy je nejspíš obdivovaly a dost možná i velmi milovaly.

Jak vlastně žili, když poetismus mizel a oni byli ještě tak mladí?

Karel Teige, Jaroslav Seifert, Konstantin Biebl, Vítězslav Nezval, Vladimír Holan a Toyen.

-vim-

Čím se bude letošní Wolkráč lišit od předchozích a čím bude naopak stejný?

Z pohledu producentky a prostějovačky - Marty Drmolové

Letošní Wolkráč neplánuje žádné razantní změny. Zahájení proběhlo u sochy J. Wolкера s následným představením v přednáškovém sále Národního domu, od středy do soboty recitujeme a hrajeme divadlo, od úterý do pátku navštěvujeme semináře, večery jsme na zahrádce Národního domu. Jen sobotní večer ukončíme v Duze Závěrečným večerem s předáním cen bez následného programu na zahrádce.

Prostějlad

Pizzerie U Hradeb

Obecné informace:

Tento podnik, ležící naproti městským hradeb, patří mezi stálice naší přehlídky. Interiér je příjemný, výzdoba minimalistická, dobře se doplňující s dřevěno – zděnou výbavou. Dřevěné lavice a židle jsou vybaveny neukotvenými polštářky, se kterými se manipuluje jedna báseň. Můžete si s nimi tedy hrát pro zkrácení dlouhé chvíle, než budete obslouženi.

Obsluha:

Svižná, příjemná, známá. Zvláště paní vrchní je dáma od rány a nebojí se pro lízátko zajít daleko.

Pití:

Okusil jsem, jak už je mým zvykem, pivo. Konkrétně Krušovice Mušketýr. Sklenice nebyla dobře umytá. Vůně mdlá, sladově-chmelová. Pěna poměrně rychle opadla, byla však slušně krémová. Chuť nastoupí chmelově s jemným náznakem sladu, ale tělo je prázdné. Střed piva neexistuje a dozvuk je jen otravně hořký. Pivo zmizí a zanechá po sobě jen fádňí hořkost, která je nijaká, fádňí, nezajímavá. Za čtyř mínus.

Jídlo:

Dali jsme si Penne al forno. 400 gramů, boloňská omáčka, mozzarella. Paní nás pohotově upozornila, že je zapékací miska vroucí a abychom se náhodou nespálili. Krásně jsem se spálil. Jídlo splnilo svůj účel. Nasýtilo a to vskutku parádně. Standart. Jako vždy jsme byli obdarováni srdíčkovými lízátky, což je fajn.

Cena obědu: 118Kč

-vim-

STŘEDA 17.6.

18.6.

19.6.

20.6.

8.00-8.30 sál ND Hledání hlasu	13.40-16.40 Semináře	17.00 Duha HOP-HOP Krokodýl	19.15-20.15 Hodnocení divadel	Hledání hlasu	Semináře	Propadlý lístek	Hodnocení divadel	ANNEŠANTÉ
9.00-13.00 jeviště MD Recitátoň 2.kat.	13.40 -16.40 Rozbor 2.kat	18.00 Duha ZHASNI! Koho vypijou lišky	21.00 U KOTĚRY NA ZAHŘÁDCE SLOVOSLEDI Všichni Teigeho muži	2.kat recita- ce	Rozbor 2.kat.	Zvony	Létající dítě	
				ČTVRTEK		PÁTEK		SOBOTA

Redakce 58.Wolkerova Prostějova: Jan Mrázek -jam- Vít Malota -vím- Vít Marušák -ušák- Jakub Maksymov -ksy- Jitka Hejlová -jita- Martin Kuncl -zlom- Bob Pacholík -foto- Neprošlo jazykovou korekturou.